

længere, saa ere disse gamle Tanker, som ere gode Tanker, atter voksede op til at have Magten, Frihedens Magt, Aandens Magt, i det danske Folk og, haaber jeg, ogsaa i den danske Kirke.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): Jeg vil gerne udtale mig om min Stilling til de forskellige Muligheder, vi staa lige overfor i den foreliggende Sag. Jeg vil da sige dette, at jeg først og fremmest vil tilraade ærede Medlemmer at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af et Mindretal i Udvalget, og hvorefter Lovforslaget føres tilbage til den Skikkelse, det havde, da det gik fra Folketinget til Landstinget. Naar jeg vil tilraade dette, er Grunden den, at man derved til gældende Lov faar netop det Lovforslag, som Folketinget ved flere Afstemninger har vist, at det foretrak som den bedste Form for Loven. Og man undgaar derved de Bestemmelser, som ere komne frem her i denne Betænkning, om Valg paa ny af det kirkelige Udvalg. Jeg har tidligere udtalt, og jeg skal gentage det her, at det kirkelige Udvalg har udspillet sin Rolle, har gjort sin Gerning. Og de Frugter, det Træ bar, have vi i Form af de forskellige Forslag fra det kirkelige Udvalg. Nu at indføre det igen vilde være ikke blot unyttigt, men skadeligt, for det vilde let faa Udseende af, at man vilde prøve ved en Slags Tilsnigelse at faa indført en Kirkeforfatning. Naar der skulde være nogen virkelig Mening i dette, og det ikke kun skal være en Bestemmelse, der staar paa Papiret — og en saadan Bestemmelse er ikke ganske værdig, for derved faar Lovgivningen en vis Karakter af noget humbugsagtigt og ikke fuldt paalideligt —, maatte det være den, at det kirkelige Udvalg skulde fungere i Tidernes Løb, maaske med visse Afbrydelser, men dog fungere som en Slags Kirkeraad, og saa havde man gennem en Tilsnigelse faaet den Kirkeforfatning, som den største Del af det danske Folk — det er jeg vis paa — ikke ønsker.

Jeg har en anden Grund til at tilraade at stemme for det Ændringsforslag, jeg har nævnt, og det er den, at man derved undgaar Bestemmelsen i § 23 i de 15 Medlemmers Affattelse af Lovforslaget, hvorefter Statskassen skal udrede et Beløb paa mindst 25,000 Kr., hvoraf Kultusministeriet deler ud til de for lavt lønnede Embeder og tildeler Præster, der have siddet saa og saa længe i deres Embeder,

Alderstillæg. Jeg anser nemlig denne Bestemmelse for en skadelig Bestemmelse, eller den kan i hvert Fald blive det, fordi den kan komme til at hindre eller dog sinke det, vi maa naa til, en virkelig, helt gennemført Præstelønningslov. Naar man er begyndt paa dette, gennem Summer, udbetalte af Statskassen, at jævne den Uretfærdighed, der er til Stede, er i Grunden Energiens for at faa gennemført en virkelig Præstelønningslov dermed svækket i betænkelig høj Grad.

Det er for at undgaa disse Bestemmelser og for at faa ført igennem som gældende Menighedsraadslov den Lov, som Folketinget gerne vilde have, at jeg tilraader at stemme for det af det nævnte Mindretal stillede Ændringsforslag.

Den anden Mulighed er, at det andet Mindretals Ændringsforslag skulde gaa igennem. I den Henseende har jeg egentlig svaret, hvorfor jeg ikke kan tilraade at stemme for det. Grunden er den samme, nemlig, at man derved ikke undgaar det kirkelige Udvalg. Stemmer man for det, har man det kirkelige Udvalg slæbt med i alt Fald som et Spøgelse.

Den tredje Mulighed er, at det af 15 Medlemmer stillede Forslag bliver vedtaget. Herom vil jeg sige, at jeg, skønt modstræbende, vil kunne acceptere Loven i den Skikkelse. For at det skal kunne forstaas, maa jeg forklare mig lidt nøjere. Naar jeg kan gaa med, skønt modstræbende, til at acceptere Forslaget i denne Skikkelse, er Grunden den, at jeg for mit Vedkommende, saa længe jeg er Minister — og jeg haaber, at man i en lang Aarrække skal faa saa frisindede Kultusministre, at de stille sig som jeg — vil betragte denne Bestemmelse om, at Ministeren kan sammenkalde det valgte kirkelige Udvalg til Drøftelse af de folkekirkelige Forhold, som noget, der kun staar her paa Papiret, og som noget, jeg ikke i nogen Maade vil rette mig efter. Jeg vil ikke sammenkalde det kirkelige Udvalg og derfor heller ikke beskæftige Rigsdagen med Forslag til Bevilling paa Finansloven og ikke sætte Folketinget i den kedsommelige Situation at skulle nægte det Beløb, der bliver søgt bevilget, hvad jeg tror, Folketinget i sin nuværende Skikkelse, og jeg haaber ogsaa i sin fremtidige, vil gøre. Derfor kan jeg med denne yderligere Forklaring modstræbende acceptere Forslaget i denne Skikkelse, om det skulde blive vedtaget saaledes i begge Ting.

Maa jeg ikke paa dette Tidspunkt nævne, at Følgen af, at det Ændringsfor-